

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **A. L. C. M.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Kubánská republika,
bytem v ČR X,
zastoupeného Mgr. Marcelem Kmeťem, advokátem,
sídlem Na Příkopě 857/18, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha
7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2025, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-P09-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 10. 2025, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-P09-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Marcelu Kmeťovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.140 Kč která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právním moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu ve všech zákonem stanovených formách, neboť žalobce dle jeho názoru nesplnil definiční podmínky pro její udělení.

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

2. Žalobce původně podal dne 24. 11. 2025 stručnou žalobu. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení jak mezinárodní ochrany, tak doplňkové ochrany.
3. V žalobě tvrdil v podstatě pět hlavních žalobních námitek, pro které považuje napadené rozhodnutí žalovaného, resp. jeho postup, za nezákonné:
 - (i) žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci důvodných obav žalobce z pronásledování z důvodu jeho náboženského přesvědčení, resp. riziko s tím spojené vážné újmy na straně žalobce a jeho rodinných příslušníků;
 - (ii) žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci důvodných obav žalobce z pronásledování jeho otce a důsledků, které to může mít taky pro žalobce;
 - (iii) žalovaný neopodstatněně zlehčoval a bagatelizoval pronásledování, které vůči žalobci a jeho otci již proběhlo a v budoucnu dále hrozí;
 - (iv) informace ze země původu žalobce, které žalovaný shromáždil, jsou nedostatečné, povrchné a neaktuální, a ty podklady, které do správního spisu obstaral, jsou žalovaným nesprávně interpretované;
 - (v) žalovaný porušil § 3 a § 52 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
4. Soud žalobci k jeho žádosti ustanovil zástupce usnesením ze dne 6. 1. 2026, čj. 1 Az 28/2025-30, v právní moci dne 12. 1. 2026. V doplnění žaloby ze dne 14. 1. 2026 pak tyto základní žalobní body prostřednictvím ustanoveného zástupce blíže rozvinul. Současně s doplněním soudu předložil též dvě listiny v anglickém jazyce: United States Commission on International Religious Freedom – CUBA, ze září 2024, a zprávu Human Rights Watch za rok 2025, Cuba, str. 121-124.
5. V doplnění žaloby žalobce odkázal na obecnou situaci stran náboženské svobody v jeho zemi původu, kde je v průběhu let 2023-2025 popisováno trvalé závažné porušování svobody náboženského vyznání, a dokumentováno sledování, výslechy, zastrasování, trestání, krátkodobé zadržování, zákaz náboženských shromáždění, zabavování majetku a v případě pastorů též trestní stíhání s nepřiměřenými tresty odnětí svobody. Silnější perzekuce pak vyvolaly právě protesty v červenci 2021, o kterých mluvil žalobce i během svého pohovoru k žádosti. K tomu žalobce dodal, že žalovaným shromážděné podklady jsou v tomto směru nedostatečné pro posouzení důvodnosti žádosti. Samotný fakt, že žalobce se jako příslušník své církve nemůže politicky angažovat nevylučuje, že jsou mu politické ambice přisuzovány ze strany orgánů výkonné moci (ostatně jak tomu bylo v případě jeho otčima). Žalobce k tomu připomněl, že byl aktivní minimálně misionářsky a v důsledku této činnosti byl

v hledáčku policie. K dalšímu pronásledování pak zřejmě nedošlo kvůli tomu, že žalobce již misionářskou činnost vykonával neveřejně.

6. Žalovaný se taktéž nedostatečně vypořádal se skutečností, že žalobce již v minulosti byl obětí perzekuce ze strany orgánů veřejné moci, a to z důvodu jeho pacifistického světonázoru odvíjejícího se od jeho náboženského přesvědčení. Pokud žalovaný odbil argumentaci žalobce s tím, že základní vojenská služby již skončila, nijak nezohlednil, že žalobce má případnou brannou povinnost i po skončení základní vojenské služby. V takovém případě mu hrozí, že bude znovu za svůj světonázor sankcionován, a již se nemusí jednat o uvěznění v řádu dnů či týdnů, jako dosud. Žalovaný toto nezohlednil ani v části, kde se zabýval splněním důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalobce též upozornil na vnitřní rozpor, který spatřoval v tvrzení, že on a jeho rodina neměli při vycestování z vlasti potíže. Žalobce i jeho matka přitom tvrdili, že byly prohledány jejich osobní věci a žalobci byl zabaven USB flash disk. Žalovaný přitom zcela nepřiměřeně a nepochopitelně tuto situaci zlehčuje obsahem paměťového média, kdy státní orgány jej nemusely znát, když jej zabavovaly, nicméně z toho nelze dovozovat důkaz, že žalobce ze země vycestoval zcela bez problémů. Žalovaný též nehodnotil azylový příběh žalobce v kontextu azylového příběhu jeho matky, taktéž žadatelky o mezinárodní ochranu (její věc evidována zdejším soudem pod sp. zn. 2 Az 32/2025), který jeho příběh potvrzuje a v podstatných rysech se shoduje. Žalovaný však tyto žádosti posuzoval zcela odděleně.
8. Žalobce poté zdůraznil, že podklady pro vydání rozhodnutí jsou zcela nedostatečné. Situace v zemi jeho původu je natolik kritická a perzekuce režimu jsou natolik rozsáhlé, že žalobce považuje své obavy za zcela oprávněné, což vyplývá z aktuální zprávy Human Rights Watch, kterou přiložil a citoval z ní část přeloženou do češtiny. Napadené rozhodnutí vychází z minulé situace na Kubě, a i tu výrazně dezinterpretuje v neprospěch žalobce a přehlíží též reálnou perzekuci vůči jeho otčímovi a matce a zlehčuje ji. Hodnocení žádostí o mezinárodní ochranu by však mělo být prospektivním, tedy do budoucna. Žalovaný takto nepostupoval a spokojil se s konstatováním, že v minulosti nebyl žalobce přímo pronásledován.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti vydaného rozhodnutí. Žalobce v žalobě svůj azylový příběh (uvedený ve zcela obecné formě, bez odůvodnění a bez důkazních návrhů) a jím v průběhu správního řízení vyřčené skutečnosti přetváří a upravuje ve snaze vytvořit příběh azylově relevantnější, než jaký ve skutečnosti je. Taková tvrzení však žalobce v průběhu řízení neuvedl a jím tvrzené skutečnosti byly podrobně popsány v protokolu o pohovoru s ním provedeným a v napadeném rozhodnutí. Takový způsob gradace až v žalobním řízení, považoval žalovaný za nepřijatelný, kdy žalobce v průběhu celého správního řízení nebyl nijak omezen v možnosti uvádět všechny důvody, které ho k podání žádosti vedly a dokládat je důkazy. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení, nelze jeho neaktivitu ukládat žalovanému k tíži.
11. Žalovaný považoval žádost žalobce za čistě účelovou, podanou jím ve snaze legalizovat si pobyt v ČR, kam přijel na základě svého vlastního subjektivního rozhodnutí, resp. na základě pozvání od partnera jeho staršího bratra, který v ČR legálně pobývá na základě

povolení k trvalému pobytu, a nikoliv z důvodů jakýchkoliv objektivních problémů, které mu hrozily či by mu měly hrozit v jeho vlasti. Legalizace pobytu však není mezi taxativně vypočtenými důvody v § 12 písm. b) zákona o azylu obsažena, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, a ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004. Žalovaný přitom podotkl, že žalobce zjevně nemá žádné objektivní překážky k vyřízení si své pobytové situace v ČR za splnění všech podmínek zákona o pobytu cizinců.

12. K námitce autoritářského režimu na Kubě žalovaný odkázal na rozsudek NSS čj. 3 Azs 303/2004.
13. Pokud jde o další podklady, resp. zprávy o zemi původu žalobce, žalovaný připomněl, že žalobce k výslovnému dotazu v průběhu správního řízení nepožadoval doplnění podkladů pro rozhodnutí, nechtěl ani uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zprávy předložené žalobcem v doplnění žaloby považoval žalovaný za obecné, bez souvztažnosti k žalobci a jeho příběhu. Žalovanému nebylo z nich zřejmé, jak souvisí přímo s žalobcem a jeho příběhem. Příběh žalobce byl přitom v řízení zhodnocen samostatně, neboť se jedná o osobu zletilou a svéprávnou, zrovna tak byl zhodnocen i příběh jeho matky. Žalovaný vzal v potaz jejich jednotlivé výpovědi v každém z jednotlivých řízeních, ale i navzájem. Námitku tak žalovaný shledal nedůvodnou. Žalovaný dodal, že pokud žalobce tvrdil, že on, jeho matka i nevlastní otec jsou v hledáčku kubánských státních orgánů, jedná se zjevně o ničím nepodloženou domněnku žalobce, které žalovaný nemůže přikládat žádnou důkazní hodnotu.
14. Žalobce tak zjevně nepatřil a ani nepatří mezi osoby, o něž by kubánský státní aparát projevoval jakýkoliv zvýšený zájem, což, zjevně nevědomky, de facto potvrdil i sám žalobce, když uvedl, že kdyby v únoru roku 2025 neodcestoval ze země, tak by pokračoval ve studiu na vysoké škole, tzn. ve stejném životě, který na Kubě vedl až do svého odcestování. Žalovaný nepovažoval za významnou ani skutečnost, že žalobci byl na letišti zabaven USB flash disk, neboť obsahem disku byly pouze fotky, hudba a filmy, nikoliv materiály, které by kubánské složky mohly vnímat jako problémové. Ani sám žalobce nedokázal uvést, proč mu byl flash disk zabaven a ani proti tomu neprotestoval a vycestoval ze země. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě, kterých rozhodoval, a dále na obsah správního spisu.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Stručné shrnutí podstatných částí správního spisu

16. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal v Příjímacím středisku Zastávka dne 9. 4. 2025 žádost o mezinárodní ochranu.
17. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 4. 2025 (č. l. 15-16 správního spisu) žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že se nemůže do vlasti vrátit, neboť cítí nebezpečí represí. Na letišti v Havaně před odletem z Kuby kontrolovali jejich zavazadla, kde měl žalobce flash disk s filmy, hudbou a fotkami, která mu byla zabavena. Dále z poskytnutí údajů vyplynulo, že žalobce je Adventista sedmého dne. Byl přinucen jít na základní vojenskou službu, přesto, že chtěl studovat. Podle jeho náboženského přesvědčení dodržuje soboty a nemůže vzít zbraň do ruky. Rodiče žalobce se snažili mu zařídit

alternativní vojenskou službu, ale řekli jim, že to nelze. Žalobce je bezdětný a ženatý od roku 2023, manželka – státní příslušnice Kuby – se nachází ve vlasti. V zemi původu žil žalobce v rodinném domě s manželkou a matkou. Z Kuby vycestoval 8. 2. 2025 letecky do Prahy s přestupem v Paříži, na základě českého schengenského turistického víza společně s matkou na pozvání.

18. Pohovor k žádosti proběhl se žalobcem rovněž dne 14. 4. 2025, na jeho žádost ve španělském jazyce za účasti tlumočníka (viz protokol, č. 1. 17-20). Žalobce při pohovoru uvedl, že dokončil střední školu a na vysoké škole studoval 3 roky, přitom dodal, že to mělo být od ledna 2023 do prosince 2024, ale studium nedokončil, protože přijel do ČR. Studoval ekonomii na univerzitě v L. T. Z důvodu své víry respektoval soboty. Když se studenti zúčastňovali nějakých politických akcí, žalobce se nezúčastňoval, pokud to bylo v sobotu. Kvůli tomu měl neomluvené absence. Kdyby neodjel z vlasti, pokračoval by ve studium; myslí si, že byl dobrý student, ale kvůli neomluveným absencím nebyl připuštěn k některým zkouškám. Od roku 2022 do 2023 vykonával základní vojenskou službu 11 měsíců, měl ji zkrácenou, protože byl přijat na vysokou školu; ti kteří se dostanou na vysokou školu, mají zkrácenou dobu na 1 rok. Žalobce nevěděl, zda existuje možnost alternativní vojenské služby, ale jemu to nedovolili. Průběh služby popsal tak, že musel hlídat nějaký sklad se zbraní v ruce, měl s tím problém, pokud to bylo v sobotu, to pak odmítl stát se zbraní v ruce, pak musel být v cele, během základní vojenské služby tam byl asi dva nebo třikrát, pokaždé na asi jeden nebo dva týdny. Na cele nemohl nic dělat, byla to malá místnost, s místem na sezení, postelí, záchodem a oknem, jídlo mu nosili dvakrát denně, občas jen jednou. Ostatní vojáci, zejména ti starší, ho kvůli jeho postoji uráželi, ale takových jako žalobce, tam bylo několik. V cele ovšem skončil většinou jen on. Vojenskou službu odmítal proto, že nechtěl brát do rukou zbraň a nechtěl o sobotách plnit povinnosti, protože to bylo proti jeho náboženskému přesvědčení.
19. K dotazu žalovaného, čeho se obává v případě návratu do vlasti uvedl, že má strach, že bude pod dohledem a že se ocitne ve vězení, jednou už pod dohledem byl, tak bude pod dohledem pořád. K výslovnému dotazu žalovaného žalobce uvedl, že poprvé byl pod dohledem od července 2021. To jel s matkou, otčímem a tehdejší partnerkou (nyní manželkou) do Havany, šli na procházku a na nábřeží Malecon slyšely probíhat nějakou akci, tak se šel s otčímem podívat, byl tam nějaký mítink. Oni se k akci nepřidali, drželi se dál. Pak přijelo hodně policistů, přestože to byla mírová akce, protestovalo se proti vládě. Policie zasáhla, ale žalobce s otčímem utekli, od té doby si myslí, že je v hledáčku policie. Žalobce též uvedl, že neměl nikdy problémy se státními či bezpečnostními orgány, a to ani po manifestaci. Jeho otčím v době, kdy byl žalobce na vojně, na 15 dnů zmizel. Když se pak objevil, tvrdil, že to bylo z pracovních důvodů. To žalobce ví z vyprávění jeho matky, protože on sám tehdy byl na vojně. Později na rodinné sešlosti pak otčím uvedl, že ve skutečnosti byl zatčen a vyslýchán a ptali se ho na událost z června 2021, jestli není členem nějaké skupiny. Nic jiného žalobce neví. Otčím žalobce jiné problémy na Kubě neměl, byl učitelem na vysoké škole v L. T., protože však jeho matka měla zdravotní problémy, začal se o ní starat před třemi nebo čtyřmi lety a hlídá ji doposud, do práce chodí jednou týdně. Matka žalobce byla ředitelkou ekonomického oddělení v nějaké stavební firmě, v práci měla problémy a byla sesazena. Žalobce dodal, že má i vlastního otce, který žije také v L. T., byl s ním v kontaktu, jeho otec žádné potíže neměl.
20. Dále žalobce tvrdil, že v roce 2023 s dalšími mladými muži z jeho církve dělali misionářskou aktivitu. Měli bílé mikiny, na kterých byla napsána zkratka JA, což znamená Jovanes

Advenistas („mladí adventisté“). Šli rozdávat potraviny lidem v nouzi, bylo jich asi 30. Do cesty se jim ale postavila policie a chovala se vůči nim agresivně. Neumožnila jim tuto činnost dokončit. Někteří z jejich skupiny byly policií vyslýcháni. Žalobce vyslýchán nebyl. Situace adventistů na Kubě je taková, že nemůžou provádět jejich misionářskou činnost otevřeně, musí to dělat nenápadně. Když církev dělá nějakou větší událost, je při tom policie. Svou víru žalobce praktikuje tak, že se schází v církevní budově, tam zpívají, modlí se a provádějí misionářskou činnost.

21. Ve správním spisu se na č. l. 27-31 nachází Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 12. 3. 2024, čj. 103878-6/2024-MZV/LPTP – Kuba. Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. (souhrnné stanovisko k zaslaným otázkám žalovaného), a na č. l. 32-36 Informace OAMP – Kuba. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 2. 12. 2024.
22. Ve správním spisu je též založen protokol o seznámení se s podklady pro rozhodnutí (č. l. 40 správního spisu) ze dne 15. 9. 2025. Žalobce přitom prohlásil, že se nechce seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, nenavrhoval jejich doplnění, ani nežádal uvést další skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti.
23. O žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný následně rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2025, které nabylo právní moci dne 31. 10. 2025. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Politicky pronásledován nebyl, žalobce ostatně sám tvrdil, že není politicky nijak aktivní, nezúčastňuje se politických akcí, jednou se pouze náhodou ocitl poblíž jedné protivládní demonstrace v Havaně, proto si myslí, že je v hledáčku policie. Nikdy však nebyl zadržen ani trestně stíhán, neměl žádné potíže s kubánskými státními orgány, či bezpečnostními složkami. Dále žalovaný podotkl, že základní vojenská služba byla žalobci vzhledem k jeho vysokoškolskému studiu zkrácena na jeden rok. V roce 2025 bylo žalobci zcela bez problémů umožněno vycestovat přes oficiální hraniční přechod (mezinárodní letiště) na platný cestovní doklad, který mu byl vydán zcela bez problémů v roce 2024 s platností až do roku 2034. Žalobce tak dle názoru žalovaného zcela jistě nepatří do okruhu zájmových osob státního aparátu. Pokud jde o jeho tvrzení, že mi při odletu z Kuby na letišti zabavili USB flush disk, žalovaný uvedl, že na něm neměl žádné materiály, které by kubánské složky mohly vnímat jako problémové. Žalobce ostatně sám prohlásil, že neví, proč mu flush disk zabavily, nic zakázaného tam neměl. Navíc, žalovaný se proti tomuto jednání zjevně nesnažil ani nijak bránit a raději vycestoval což mu bylo bez problémů umožněno.
24. Žalovaný též uvedl, že z výpovědí žalobce ani nijak nevyplývalo, že by měl mít důvodnou obavu z pronásledování z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, včetně z důvodu náboženství. Zopakoval, že žalobce nebyl ve vlasti nikdy trestně stíhán, ani zadržen, z ničeho nebyl nikdy oficiálně obviněn. Žalobce je španělsky hovořícím mužem většinové kubánské národnosti. Obava z represí či uvěznění je dle žalovaného ničím nepodloženou domněnkou, protože neexistuje jediný logický důvod, proč by měl být v hledáčku státní orgánů Kuby. Žalovaný zopakoval závěry, které uvedl ve vztahu k hodnocení důvodnosti obav dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dodal, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, uznaná i mezinárodně. Nelze jí proto označit jako pronásledování. Odkázal přitom na stanovisko UNHCR ze dne 1. 10. 1999, z něhož citoval, a dále na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, čj. 6 A 508/97, i ustálenou judikaturu NSS. Podotkl, že za celou dobu výkonu vojenské služby, tj. za 11

měsíců, byl v cele jen dva nebo třikrát, navíc jeho pobyt neobnášel žádné nepřiměřené zacházení s jeho osobou. Dle názoru žalovaného bylo očividné, že umisťování žalobce do cely nemělo naprosto žádný náboženský kontext a jednalo se pouze o trest za neuposlechnutí rozkazu. Urážky ze strany starších vojáků žalovaný vyhodnotil jako fenomén, se kterým se bohužel potýkají armády celého světa nejen při výkonu základní vojenské služby, kdy navíc žalobce nebyl jediný. Žalobce přitom netvrdil, že by byl vojenskou správou jakkoliv kontaktován i po skončení vojenské služby, navíc mu byl výkon zkrácen z důvodu přijetí na vysokou školu. Žalobce vycestoval v roce 2025, vojenskou službu vykonával v roce 2023, nepříjemnosti s tím spojené tak zjevně nebyly bezprostředním důvodem pro vycestování žalobce.

25. K nemožnosti výkonu misionářské činnosti žalovaný uvedl, že aniž by chtěl zlehčovat uváděné nepříjemnosti, nedosahují intenzity pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení. Ačkoliv dle tvrzení žalobce je policie přítomna všech větších církevních akcí, tyto akce probíhají, žalobce netvrdil, že by byly rušeny nebo zakazovány. Žalobci je umožněno svou víru praktikovat, což vyplynulo z jeho tvrzení, že navštěvuje církevní zařízení, zpívá, modlí se a provádí misionářskou činnost, byť se občas představitelé církevní obce potýkají s dílčími překážkami a nepříjemnostmi. Žalovaný připomněl, že žalobce dosud ve své vlasti neměl žádné problémy se státními složkami z jakýchkoliv důvodů. Ze stejných důvodů žalovaný neshledal ani důvod udělení doplňkové ochrany žalobci.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
27. Soud původně ve věci nařídil s předstihem ústní jednání na den 2. 3. 2026, následně však po detailním nastudování obsahu správního spisu toto jednání zrušil a rozhodl v souladu § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
28. Žaloba je důvodná.
29. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
30. Podle § 23c písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) *[p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
31. Podle § 32 odst. 9 zákona o azylu *[p]ři posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.*

32. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany. Důvody udělení azylu jsou upraveny v § 12 a 13 zákona o azylu, a to ve formě „klasického“ azylu (§12), nebo azylu za účelem sloučení rodiny (§13). Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou stanoveny v § 14a a 14b zákona o azylu.
33. V dané věci žalovaný neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Aby mohl splnění podmínek pro jednotlivé formy mezinárodní ochrany dostatečně posoudit, bylo úkolem žalovaného, aby zjistil a ověřil skutkový stav věci vymezený azylovými tvrzeními žalobce v takovém rozsahu, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti a mohlo být vydáno rozhodnutí.
34. K povinnosti správního orgánu zjistit skutkový stav v jeho úplnosti, tj. zjistit veškeré relevantní skutečnosti svědčící o naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu včetně informací o zemi původu coby podkladu rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu [§ 23c písm. c) zákona o azylu] se NSS již několikrát vyjádřil. Dle ustálené judikatury je správní orgán povinen opatřit informace o zemi původu, které musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Zas 55/2008-71, nebo ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Zas 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tyto informace musejí být zaměřeny na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající skutkové otázky; i pohovor s žadatelem musí správní orgán vést tak, aby otázky směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Zas 207/2017-36, a na něj navazující rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2021, čj. 3 Zas 241/2020-40, ze dne 15. 10. 2020, čj. 3 Zas 15/2020-84, č. 4110/2021 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2020, čj. 5 Zas 361/2019-33, či ze dne 2. 5. 2022, čj. 5 Zas 247/2021-26).
35. Soud však konstatuje, že shromážděné podklady pro rozhodnutí ve věci žalobce uvedené požadavky nesplňují. Žalobce vymezil svůj azylový příběh těmito důvody: strach z pronásledování policií a z uvěznění, donucení k výkonu branné povinnosti i přes jeho pacifistické náboženské přesvědčení, a nemožnost vykonávat v zemi původu misionářskou činnost jeho církve.
36. Žalovaný si po provedení pohovoru k žádosti obstaral a do spisu založil informace o zemi původu žalobce, které se týkaly obecné bezpečnostní a politické situaci a stavu dodržování lidských práv a situace navrátilců po delším pobytu v zahraničí. Žádné informace nebo zprávy o zemi původu žalobce ve vztahu k dodržování náboženské svobody či specificky postavení Církve Adventistů sedmého dne a jejich příslušníků na Kubě, nebo přístupu k příslušníkům této církve při výkonu základní vojenské služby (případně branné povinnosti) však správní spis neobsahuje. Rovněž tak neobsahuje informaci o možnosti, podmínkách a způsobech výkonu základní vojenské služby a náhradní vojenské služby, či o možnosti uplatnění výhrady svědomí z důvodu náboženského přesvědčení při jejím výkonu nebo při výkonu branné povinnosti. Náboženské přesvědčení, resp. příslušnost ke konkrétní církve, byl přitom klíčový důvod, o který žalobce opíral své obavy z pronásledování, příp. hrozby vážné újmy. Žalovaný tak nemohl mít dostatek informací o zemi původu žalobce, aby mohl prověřit všechny důvody žádosti žalobce.
37. Z uspořádání správního spisu přitom neplyne, že by jiné zprávy o zemi původu součástí spisu byly, ale soudu „pouze“ nebyly nedopatřením předloženy, o čemž svědčí nepřerušená číselná řada očíslovaných stránek správního spisu, i doložený seznam obsahu správního spisu. Pokud žalovaný ke svému rozhodnutí jiné informace a podklady, než výše uvedené

neshromáždil, nemohl si vytvořit dostatečný obraz o skutkových tvrzeních žalobce a jeho žádost posoudit na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

38. Z napadeného rozhodnutí není proto zřejmé, o co žalovaný opřel své závěry ve vztahu k tvrzením žalobce týkajícím se jeho víry a misionářské činnosti. Vzhledem k chybějícím podkladům zaobírajícím se těmito otázkami tak soud nemohl tyto závěry žalovaného jakkoliv přezkoumat. Závěry učiněné žalovaným navíc mohou být v rozporu s existujícími veřejně dostupnými informacemi, což naznačují též listiny doložené žalobcem v doplnění k žalobě, které bude muset žalovaný vyhodnotit a posoudit s ohledem na azylový příběh prezentovaný žalobcem. S ohledem na dynamický vývoj geopolitické situace v regionu i ve vlasti žalobce lze přitom předpokládat, že i ty zprávy a informace, které žalovaný shromáždil a hodnotil, již nebudou zcela aktuální. Soud přitom odkazuje na zcela výstižné závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, čj. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS, kde uvedený soud konstatoval, že „[z]astaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“
39. Takový postup proto nelze akceptovat. Z těchto důvodů soud uzavírá, že žalovaný neměl dostatek relevantních informací, aby zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a částečně, skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, neměl dostatečnou oporu ve správním spisu. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení, protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Z uvedeného důvodu jsou pak úvahy žalovaného též nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a)]. S ohledem na tento závěr se proto soud dále nezabýval věcnými námitkami ani navrženými důkazy žalobce týkajícími se jeho azylového příběhu.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Soud proto vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Žalovaný si tak v dalším řízení shromáždí v maximální možné míře dostatek relevantních, důvěryhodných, vyvážených, aktuálních, transparentních a dohledatelných informací o zemi původu žalobce ověřených z různých zdrojů, tak, aby směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností azylového příběhu žalobce, zejména postavení církví a náboženských společenství obecně i specificky ve vztahu k Církvi Adventistů sedmého dne, jejíž je žalobce členem, v zemi jeho původu, dodržování náboženské svobody ze strany státu, a výkonu branné povinnosti a jejich alternativ, včetně možnosti uplatnit výhradu svědomí z důvodu náboženského přesvědčení. Na základě takto zjištěného skutkového stavu následně

znovu posoudí všechny důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a vydá ve věci rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Soud přitom souhlasí s tvrzením žalovaného, že není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a v této souvislosti zrušení napadeného rozhodnutí nijak nepředjímá závěry ohledně důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Závěry žalovaného však musí být vždy opřeny o důkazy podložené v doplněném spisovém materiálu.

42. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněné dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak v řízení náhradu účelně vynaložených nákladů nepožadoval. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
43. Ve věci soud žalobci ustanovil zástupce, Mgr. Marcela Kmeře, advokáta. Podle § 35 odst. 10, věty první a druhé s. ř. s. přitom platí, že v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží za zastupování žalobce odměna, která spočívá ve 2 úkonech právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, doplnění žaloby ze dne 14. 1. 2026 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d)]. Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], celkem 9.240 Kč, k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 900 Kč. Zástupce žalobce přitom soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Celkem tedy ustanovenému zástupci náleží hotové výdaje a odměna za zastupování ve výši 10.140 Kč (9.240 + 900), která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na **číslo účtu**, které zástupce obratem, nejpozději ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto rozsudku, písemně sdělí soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. dubna 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně